

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Naša dva zaščitnika prejšnjih mesecev, sveti Ignacij († 1556) in sv. Terezija († 1582) sta še živeła, in že je pognala na Poljskem nova cvetlica, ki je postala kras Marijinega vrtca. To je bil Stanislav Kostka. Živel je od leta 1550. do 1568. Dne 13. novembra praznujemo njegov god. Naj nam bo ta svetnik zaščitnik v mesecu novembru in decembru. Poglejmo na kratko v njegovo življenje.

Dne 28. oktobra l. 1550. se je rodil v Mazoviški pokrajini Stanislav Kostka. Do 13. leta so ga odgajali doma. Že v teh letih je kazal čudovito sramežljivost. Rdečica ga je vselej oblila, ali celó v omedlevico je padel, kolikorokrat je slišal kako nespodobno besedo. To sramežljivost je ohranil vse življenje. Štirinajstletnega pošljejo starši s starejšim bratom v šolo na Dunaj. Tam sta stanovala v zavodu očetov jezuitov. Stanislavovo največje veselje je bila molitev in učenje. Vsi njegovi tovariši so ga zato jako ljubili, spoštovali zavoljo njegove preprostosti, molččnosti in nedolžnosti. Po enem letu je bil pa zavod odpravljen. Stanislav in njegov starejši brat Pavel sta prišla zdaj s svojim domačim učiteljem na stanovanje k nekemu luteranu. Stanislavu je bilo to zelo neljubo. Pavel pa, ki je bil bolj lahkomišeln mladenič, se za to ni nič zmenil. Pobožno življenje Stanislavovo mu je bilo celó neljubo. To mu je večkrat tudi povedal, grajal ga in celo pretepal. Stanislav je bil pa

krotak in vedno ljubezniv s svojim bratom. Svoje zatajevanje in molitve je pa opravljajal kolikor le mogoče na skrivaj. Vsak dan je obiskal več cerkvâ, ko so drugi še spali. Vsak dan je bil pri dveh ali treh svetih mašah. Pred šolo in po šoli je obiskoval presveto Rešnje telo.

Stanislav je čutil, da ga Bog kliče v redovniški stan. Neki otročji strah ga je pa zadrževal, da tega ni povedal svojemu spovedniku. Ko je pa po šestmesečnem notranjem boju razkril svoje srce spovedniku, je izgubil vso plašnost, in sladek mir je objel njegovo dušo. S solzami in prošnjami je nadlegoval očete jezuite, naj ga sprejmejo v svojo družbo. Obljubili so mu, da ga sprejmejo, če mu dovolijo starši. Stanislav je pa vedel, da mu starši tega ne bodo dovolili; pa vendar ni izgubil poguma. Napadla ga je potem huda bolezen. Srčno je želel prejeti sveto popotnico. Toda hišni gospodar, luteran, ni pustil v hišo duhovnika s presv. Rešnjim telesom. Stanislav je bil silno žalosten. Goreče je prosil sveto Barbaro, naj mu preskrbi milost, da bo obhajan. O polnoči potem vidi sv. Barbaro, ki mu prinese v družbi dveh angelov sveto popotnico. Bolezen se poslabša. Stanislav se pripravi na smrt. Pa ima spet drugo prikazen. Vidi Marijo z božjim Detetom v naročju. Tudi on sme Jezuščka vzeti v naročje. Odslej ni mislil Stanislav na nič drugega, nego na Jezusa. Marija mu razodene, da po tej bolezni ne bo umrl in da je božja volja, da vstopi v jezuitski samostan. Ko ozdravi, res hoče vstopiti v družbo Jezusovo, pa provincijal ga noče sprejeti. Pobožen in učen duhovnik mu svetuje, naj gre na Nemško ali pa na Laško, da tam vstopi v redovniški stan. Stanislav čaka prilike, da odpotuje. Ko nekega dne brat Pavel spet po stari navadi grdo ravna z njim, mu reče: »Če boš še dlje grdo ravnal z menoj, me primoraš, da pobegnem. Ti pa potem odgovarjaj zame pri starših.« Brat mu reče razdražen, naj le gre, kamor hoče. Stanislav si urno preskrbi vse potrebno za beg. Ko prečuje noč v molitvi, gre še zjutraj k spečemu bratu, ga pokliče in vpraša,

če je še te misli, da sme pobegniti. Ko ga brat jezno pahne od sebe, se Stanislav urno preobleče v revnega kmetskega fanta, gre k sveti maši, prejme sveto obhajilo in prosi duhovnika, ki mu je nasvetoval ta beg, za priporočilno pismo na očeta Kanizija in Frančiška Borgijo. Z božjo pomočjo in pod varstvom Marijinim gre proti Augsburgu na Nemškem.

Ko domači opazijo, da je pobegnil, so vsi v skrbeh. Napotijo se za njim, ga tudi dohité, a ga ne spoznajo. Po potu pride Stanislav do neke cerkve in misli, da je katoliška. Vstopi vanjo, da prejme sveto obhajilo. Povedo mu pa, da je cerkev luteranska; težko mu je, da mora ostati brez svetega obhajila. Prikaže se mu pa angel z nebes in mu podeli sveto Rešnje telo. Tako pokrepčan pride Stanislav v Augsburg. Ker tu ne najde očeta Petra Kanizija, se napoti v Dilingen. Kanizij ga vzame na poizkušnjo, spozna pa, da vodi mladeniča duh božji. Ker se boji, da bi ugovarjali starši, ako ga sprejme v red, si ne upa sprejeti ga, marveč ga pošlje v družbi dveh redovnikov h generalu v Rim. Dolga je bila ta pot v Rim. Leta 1557. dobi Stanislav dovoljenje, da sme kot novinec stopiti v red. Njegovo veselje je bilo dopolnjeno. Njegov oče je zvedel o begu in o njegovem bivanju v Rimu, pa mu je pisal in očital nehvaležnost. Stanislav pa mu je spoštljivo odgovoril, da mora izvršiti božjo voljo pred vsako drugo človeško. Že kot novinec je potem živel svetniško. Vedno je bil vesel. Iz oči mu je sijala angelska nedolžnost. Največja radost mu je bila obiskovati presv. Rešnje telo. Pri sveti maši je bil s toliko pobožnostjo, da je bil bolj podoben angelu kakor človeku. Posebno je častil devico Marijo. Njegova ljubezen do nje je bila tako goreča in njegovo zaupanje do nje tako trdno, da so trdili njegovi tovariši: Kdor si hoče izprositi od Marije kako milost, mora moliti s Stanislavom njej na čast.

Stanislav je vedno hrepenel po svetih nebesih. To hrepenenje se mu je kmalu izpolnilo. Ni bil deset mesecev v novicijatu, ko se je v začetku meseca avgusta razgovarjal o prazniku Marijinega vnebo-

vzetja in rekel: »Trdno upam, da bom na ta praznik Marijin že v nebesih.« Nihče ni mislil, da se bodo te besede tako hitro izpolnile. Na dan svetega Lavrencija (10. avg.) je prosil pri sv. obhajilu Marijo, naj ga odpokliče v nebesa. Ni še minil dan, in je lahko obolel. Predstojnik mu veli, naj gre v posteljo. Stanislav postelj pokriža in reče: »S te postelje ne bom več vstal.« Bolezen se ni zdela nevarna. Toda 14. avgusta popoldne se je onesvestil. Podelili so mu sveto popotnico in sveto poslednje olje. Stanislav je pobožno pogledoval na podobo Matere božje, ki jo je držal v rokah. Večkrat jo je poljubil. Rožni venec si je ovil okoli roke. Prosil je, naj mu dado križ. S prisrčno ljubeznijo ga je ogledoval, zahvaljeval se Bogu za vse dobrote in poljuboval petere rane Kristusove. Z najslajšima imenoma Jezus in Marija na jeziku je izdihnil svojo čisto dušo v jutru 15. avgusta l. 1568., še ne popolnoma 18 let star.

Otroci, mislim, da smo si izbrali dobrega zaščitnika za november in december. Velik prijatelj Marije je bil svetí Stanislav. Le prosimo ga, naj nam izprosí od Nje vsega, kar bomo potrebovali ta dva meseca.

V našem duhovnem pogovoru se danes nekoliko pomenimo o s p o v e d i. Ne vem, kako jo imate kaj radi? Glejte, da vam bo vedno ljuba. Jezusov dar je. Eden izmed svetih zakramentov je, in sicer tisti, ki ga — poleg svetega obhajila — največkrat prejemamo. Svetniki božji so sveto spoved visoko cenili. Sami so hodili večkrat radi k spovedi in tudi drugim so jo močno priporočali. Dobrote svete spovedi so vam že znane iz katekizma; odpusti nam grehe in časne kazni, podeli ali pomnoži posvečujočo milost, dá posebnih milosti za bogoljubno življenje in mir vesti.

Na še nekaj drugega bi vas rad opozoril. Če hočete priti po ravni poti v sveti raj, dobro rabite duhovnega voditelja. Tega najdete pri sveti spovedi v spovedniku. Zato skrbite, da si izberete enega spovednika, k kateremu potem redno zahajate. Spove-

dujte se mu vedno odkritosrčno, ne samo to, kar ste dolžni povedati, marveč tudi vse, kar vas drugače vznemirja, svoje izkušnje, zapeljevanje, svoje težave pri pobožnosti. Če bi radi kaj dobrega napravili, posvetujte se najprej s svojim spovednikom. Spouštuje ga kakor namestnika božjega, ker po njem vam Bog govori. Tudi molite zanj! Bodite mu pokorni tudi v najmanjših stvareh.

Sveto spoved pa prejema pogosto. Nekateri svetniki so hodili vsak dan k sveti spovedi. Zelo lepa navada je to: hoditi vsak teden k sveti spovedi. Pravila Marijinega vrtca nam ukazujejo: »Spoved opravi vsak mesec.« Torej najmanj, kar moreš napraviti, je to, da greš v mesecu enkrat k sveti spovedi. Glejte, da ste redni v tej zadevi! Posvetujte se vsak s svojim voditeljem, kolikokrat naj greste na mesec k sveti spovedi. Razume se samo po sebi: če bi bil kdaj tako nesrečen, da bi storil smrtni greh, moraš gledati, da se greš hitro spovedat in ne čakaš na spoved še cele tedne.

Pazite pa, otroci, da ne postanete pri pogostem spovedovanju površni in malomarni. Vse kar spada k spovedi, naj bo dobro opravljeno: izpraševanje vesti, kes, trdni sklep, sama spoved in pa zadostovanje. Posebno pazite na dobro kesanje. Sveto spoved hočemo torej vedno bolj ljubiti in vedno lepše in pogosteje jo opravljati!

Otroci božji in Marijini! Za božične praznike želim obilnega božjega blagoslova vsem vašim dobrim sklepom in dobrim delom. Molimo drug za drugega!

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

Sv. Jurij pod Kumom.

Tudi pri nas imamo Marijin vrtec. Sprejem smo imeli 24. junija 1924. Kako smo se veselili tega dne! Na določeni dan smo med slovesnim potrkavanjem šli v cerkev. Šli smo k Marijinemu oltarju.

Po litanijah so imeli g. kaplan lep nagovor. Potem so nas vse po vrsti poklicali. Dobili smo sveti-

njice in podobice, na katerih so pravila Marijinega vrtca. Vseh cvetk Marijinega vrtca je zdaj 50. Shod imamo vsak mesec enkrat. Upamo, da nas je Marija vesela.

Dne 21. junija se je smrtno ponesrečil Vekoslav Ravnikar. Hodil je v šolo Št. Jurij v II. r. n. š. Bil je tudi član Marijinega vrtca. Starši so mu že v zgodnji mladosti umrli. Vrv si je bil obesil okrog vratu, da bi se gugal. A pri tem mu je vrv spodrsnila ter ga zadržnila. Preden so prišli na klice ljudi z njive njegovi redniki, je bil že mrtev. Žalosten konec! Otroci! Ravnikar naj vam bo v svarilen zgled! Pazite, da se nikoli nespametno ne igrate.

Uganke.

Če imam vodo, pijem vino; če nimam vode, pijem vodo. Kdo je to?

Mlinar.

Kam mesar vola najprej udari?

Na dlako.

Kje sneg najdlje leži?

V pratiki.

Če ima zgoraj luknjo, gre hektoliter rži noter, če ima spodaj luknjo, ne gre nič noter. Kaj je to?

Vreča.

Imaš rdeč vrtec z belo ograjo. Tam nikdar ne deži in nikdar ne sneži, a je vedno dosti mokro. Kje je to?

V ustih.

Z visočine je nekaj v vodo padlo, a voda se ni zgenila. Kaj je to?

Solnce.

Ni živo, pa vendar pokaže, kadar mu kdo ukaže. Kaj je to?

Tehnica.

Pridem nenadoma, umrjem precej po rojstvu, in potem pride nekdo za menoj, ki zelo hrumi. Kdo sem?

Blisk.

Iz mesa raste, a meso ni; krivo dela, a krivo ni. Kaj je to.

Gosje pero.

